

Rolnummer 5376
Arrest nr. 25/2013 van 28 februari 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 54 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij een arrest in zake W.V. tegen de politiezone X, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 4 april 2012, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 54 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de personeelsleden, tegen wie de tuchtraad een zwaardere straf voorstelt dan het oorspronkelijk strafvoorstel van de tuchtverheid en waarbij de tuchtverheid zich vervolgens aansluit, anders behandelt dan de personeelsleden die het voorwerp zijn van een beslissing van de tuchtverheid om af te wijken van het strafvoorstel van de tuchtraad ? ».

Memories zijn ingediend door :

- W.V.;
- de politiezone X;
- de Ministerraad.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- W.V.;
- de Ministerraad.

Bij beschikking van 28 november 2012 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 18 december 2012.

Bij beschikking van 13 december 2012 heeft het Hof de zaak verdaagd naar de terechtzitting van 17 januari 2013.

Op de openbare terechtzitting van 17 januari 2013 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. L. Vanbrabant, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. P. Crispyn, advocaat bij de balie te Gent, voor W.V.;
  - . Mr. A. De Meu *loco* Mr. H. Vermeire en Mr. J. Van Cauter, advocaten bij de balie te Gent, voor de politiezone X;
  - . Mr. L. Schellekens, tevens *loco* Mr. D. D'Hooghe en Mr. I. Arnouts, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en P. Nihoul verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil*

Op 29 december 2009 stelt het politiecollege - in zijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid - voor om commissaris van politie W.V. de zware tuchtstraf van schorsing voor de duur van één maand op te leggen. Op 13 januari 2010 dient W.V. een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad. Met zijn advies van 23 april 2010 stelt de tuchtraad dat de feiten zijn bewezen, dat ze een tuchtfout uitmaken, dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde tuchtstraf een te lichte tuchtstraf is en dat de zware tuchtstraf van schorsing voor de duur van drie maanden een straf is die beter is aangepast aan de ernst van de feiten. Op 19 mei 2010 beslist het politiecollege het advies van de tuchtraad te volgen en wordt de zware tuchtstraf van schorsing voor de duur van drie maanden opgelegd.

Tegen die laatste beslissing stelt W.V. op 16 juli 2010 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Hij voert onder meer een schending van de rechten van verdediging aan, doordat hij totaal onverwacht geconfronteerd werd met een aanzienlijk zwaardere strafmaat, zonder dat hij de mogelijkheid heeft gehad om zich ertegen te verdedigen. De Raad van State stelt vast dat wanneer de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van het advies van de tuchtraad, zij krachtens artikel 54 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna : de wet van 13 mei 1999) de redenen hiertoe moet aangeven en ze, samen met de voorgenoemde straf, ter kennis moet brengen van de betrokkene, die binnen tien dagen na de kennisgeving een schriftelijk verweer kan indienen. Wanneer de tuchtoverheid zich aansluit bij het advies van de tuchtraad waarbij het voorstel van tuchtstraf wordt verzwaard, geldt de voormelde mogelijkheid van schriftelijk verweer evenwel niet. De Raad van State acht het vervolgens aangewezen de bovenvermelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof.

III. *In rechte*

- A -

A.1. W.V., verzoekende partij voor het verwijzende rechtcollege, brengt in herinnering dat de hogere tuchtoverheid, wanneer zij voorstelt om één van de zware tuchtstraffen uit te spreken, het betrokken personeelslid daarvan op de hoogte moet brengen, waarna die laatste een verzoek tot heroverweging kan instellen bij de tuchtraad (artikel 38^{sexies} van de wet van 13 mei 1999). Wanneer zulk een verzoek wordt ingesteld, verstrekt de tuchtraad een met redenen omkleed advies, waarbij die raad onder meer de mogelijkheid heeft om een andere tuchtstraf voor te stellen dan die welke oorspronkelijk door de hogere tuchtoverheid was voorgesteld (artikel 52 van dezelfde wet). Wanneer de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van dat advies, dan moet zij de redenen hiertoe aangeven en ze, samen met de voorgenoemde straf, ter kennis brengen van de betrokkene, die vervolgens over de mogelijkheid beschikt om binnen tien dagen na de kennisgeving een schriftelijk verweer in te dienen (artikel 54 van dezelfde wet).

A.2. W.V. wijst erop dat er zich op basis van de voormelde regeling verschillende situaties kunnen voordoen. Wanneer de tuchtraad conform het oorspronkelijke voornemen van de tuchtoverheid adviseert, rijst er volgens hem geen enkel probleem vermits het personeelslid niet wordt verrast en zich heeft kunnen verdedigen wat de strafmaat betreft. Wanneer de tuchtraad afwijkt van het oorspronkelijke voornemen van de tuchtoverheid door een lichtere straf te adviseren en wanneer de tuchtoverheid het advies volgt, rijst er volgens hem evenmin een probleem, vermits een lichtere tuchtstraf geen extra verweermiddel noodzaakt. Wanneer de tuchtraad een zwaardere straf adviseert dan de straf die door de tuchtoverheid oorspronkelijk werd beoogd, en de tuchtoverheid

van het advies van de tuchtraad afwijkt, rijst er evenmin een probleem, vermits de in het geding zijnde bepaling voorziet in een extra verweermiddel. Wanneer de tuchtraad een zwaardere straf adviseert dan de straf die door de tuchtverheid oorspronkelijk werd beoogd, en de tuchtverheid zich daarbij aansluit, rijst er volgens W.V. echter wel een probleem, vermits het betrokken personeelslid niet de mogelijkheid heeft om zijn standpunt te doen gelden betreffende de door de tuchtraad voorgestelde strafmaat. Ten slotte, wanneer de tuchtraad conform het oorspronkelijke voornemen van de tuchtverheid adviseert of zelfs een lichtere straf voorstelt en de tuchtverheid hiervan wenst af te wijken door een nog lichtere straf voor te stellen, beschikt de betrokkene krachtens de in het geding zijnde bepaling over een verweermogelijkheid, wat volgens hem het absurde karakter van die regeling aantoont.

A.3. W.V. verwijst naar het arrest nr. 4/2001 van 25 januari 2001 van het Hof, meer bepaald naar de overweging B.8.4.4 ervan, en leidt eruit af dat de rechten van verdediging in beginsel inhouden dat niets wat medebepalend kan zijn voor de beslissing van de bevoegde overheid aan het op tegenspraak gevoerde debat mag worden onttrokken. Hij meent dat de in die overweging behandelde problematiek in ruime mate analoog is aan de onderhavige problematiek en wijst erop dat het Hof in dat arrest heeft geoordeeld dat de betrokkene op de hoogte moet worden gebracht van het desbetreffende advies en dat hij eveneens de mogelijkheid moet krijgen om zich ertegen te verweren.

A.4. W.V. meent dat de in het geding zijnde bepaling een verschil in behandeling in het leven roept tussen personeelsleden, naargelang zij worden geconfronteerd met een tuchtverheid die al dan niet wenst af te wijken van het advies van de tuchtraad en aldus al dan niet over een bijkomend verweermiddel beschikken. Vermits het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging in het geding is, meent hij dat voor dat verschil in behandeling geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

A.5. De Ministerraad doet gelden dat het Hof wordt gevraagd om een vergelijking te maken tussen, enerzijds, de personeelsleden die worden geconfronteerd met een advies van de tuchtraad waarin wordt voorgesteld om een zwaardere tuchtstraf op te leggen dan de straf waarin is voorzien in het oorspronkelijke voorstel, advies dat door de hogere tuchtverheid wordt gevolgd en, anderzijds, de personeelsleden die worden geconfronteerd met een beslissing van de hogere tuchtverheid om af te wijken van het advies van de tuchtraad. Hij wijst erop dat tot die tweede categorie niet alleen personeelsleden behoren die worden geconfronteerd met een verzwaring van het eerdere strafvoorstel, maar tevens personeelsleden die een versoepeling van dat strafvoorstel genieten. Volgens de Ministerraad zijn de personeelsleden die een versoepeling van het eerdere strafvoorstel genieten, te dezen niet relevant, zodat enkel rekening dient te worden gehouden met de personeelsleden die worden geconfronteerd met een verzwaring van het eerdere strafvoorstel.

A.6. In hoofdorde is de Ministerraad van oordeel dat de prejudiciële vraag onvergelykbare situaties betreft. Ofschoon beide te vergelijken categorieën in de loop van de tuchtprocedure worden geconfronteerd met een verzwaring van het tuchtvoorstel, is die verzwaring afkomstig van verschillende instanties, zijnde enerzijds de tuchtraad en anderzijds de hogere tuchtverheid. Ook het tijdstip waarop de verzwaring zich voordoet in de loop van de tuchtprocedure verschilt: de tuchtraad spreekt zich uit vooraleer de tuchtprocedure finaal kan worden afgerond, terwijl de hogere tuchtverheid met haar optreden in beginsel zelf de tuchtprocedure beëindigt. Dit leidt volgens de Ministerraad tot fundamentele verschillen op het vlak van de mogelijkheid tot verweer: zonder een uitdrukkelijke repliekmogelijkheid in de wet zou het personeelslid dat wordt geconfronteerd met een verzwaring van het tuchtvoorstel door de hogere tuchtverheid in afwijking van het voorstel van de tuchtraad geen mogelijkheid meer hebben om hiertegen te reageren omdat de hogere tuchtverheid in dat geval finaal beslist, terwijl het personeelslid dat wordt geconfronteerd met een verzwaring van het tuchtvoorstel door de tuchtraad, nog een deel van de tuchtprocedure moet doorlopen en alsnog zijn bezwaren kenbaar kan maken. De Ministerraad gaat daarbij ervan uit dat niets de betrokkene verhindert om op eigen initiatief zijn verweer te bezorgen aan de hogere tuchtverheid. Hij wijst daarbij erop dat het personeelslid ook kennis heeft van de redenen voor de verzwaring, vermits artikel 53 van de wet van 13 mei 1999 voorschrijft dat de tuchtraad zijn advies ook aan het betrokken personeelslid ter kennis moet brengen.

A.7.1. In zoverre het Hof van oordeel zou zijn dat de betrokken situaties wel vergelijkbaar zijn, meent de Ministerraad dat het verschil in behandeling objectief en redelijk is verantwoord aangezien de verzwaring van de tuchtstraf voor beide categorieën van personeelsleden zich op een verschillend moment in de tuchtprocedure voordoet, wat de mogelijkheid om zich lopende de tuchtprocedure te verweren beïnvloedt.

A.7.2. De Ministerraad herinnert eraan dat de tuchtprocedure in beginsel is afgerond na de beslissing van de hogere tuchtverheid. Indien de wetgever niet uitdrukkelijk had voorzien in een mogelijkheid tot repliek wanneer de hogere tuchtverheid wenst af te wijken van het advies van de tuchtraad, zou het personeelslid

volgens hem zijn kritiek ten aanzien van de strafmaat enkel kunnen formuleren naar aanleiding van een beroepsprocedure bij de Raad van State. De repliekmogelijkheid waarin uitdrukkelijk in de in het geding zijnde bepaling is voorzien, is volgens de Ministerraad onontbeerlijk voor het betrokken personeelslid om zich alsnog binnen de tuchtprocedure te kunnen verweren. Aldus heeft de wetgever volgens hem een legitiem doel nagestreefd.

A.7.3. Het gehanteerde criterium van onderscheid is volgens de Ministerraad duidelijk en objectief. Het personeelslid dat wordt geconfronteerd met een verzwaring van het tuchtvoorstel door de tuchtraad, kan volgens hem immers zijn bezwaren op dat vlak nog kenbaar maken vermits de procedure nog niet is beëindigd. De Ministerraad verwijst daarbij naar het verslag van de auditeur bij de Raad van State. Hij wijst er ook nog op dat het personeelslid in voorkomend geval zelfs reeds kan repliceren wanneer de zaak nog bij de tuchtraad aanhangig is : het koninklijk besluit van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten voorziet immers in een laatste verweer voor de tuchtraad. Vermits hiermee onder meer kan worden gerepliceerd op het advies van de algemene inspectie wordt het personeelslid volgens de Ministerraad een waarborg voor zijn rechten van verdediging verstrekt.

A.8. De Ministerraad is het niet eens met de stelling van W.V., inhoudende dat hij eerst het standpunt van de tuchtoverheid wil afwachten alvorens te repliceren op het advies van de tuchtraad. Hij herinnert eraan dat het advies van de tuchtraad waarin in voorkomend geval een verzwaring van het tuchtvoorstel wordt voorgesteld, wordt overgezonden aan de betrokkene, zodat hij zich kan verweren vooraleer de hogere tuchtoverheid definitief beslist over de strafmaat. Het vrijwaren van de rechten van verdediging vereist volgens hem geenszins dat de verzwaring van de tuchtstraf door het tuchtorgaan zelf wordt aangekondigd.

A.9. De Ministerraad doet ten slotte gelden dat het arrest nr. 4/2001 betrekking had op een zaak die fundamenteel verschillend is van de voorliggende zaak. Het verschil tussen beide zaken betreft volgens hem de kennisname door het betrokken personeelslid van een advies dat bepalend is voor de eindbeslissing in de tuchtprocedure : terwijl het personeelslid in de situatie die aan de orde was in het arrest nr. 4/2001 geen kennis kreeg van het desbetreffende advies, is in de kennisgeving van het advies van de tuchtraad in de voorliggende zaak wel degelijk voorzien.

A.10. W.V. is het niet eens met de stelling van de Ministerraad dat er zich geen probleem zou voordoen omdat niets de betrokkene zou beletten een verweerschrift bij de hogere tuchtoverheid in te dienen. Hij wijst erop dat de tuchtoverheid krachtens artikel 55 van de wet van 13 mei 1999 aan het betrokken personeelslid haar uitspraak dient mee te delen « binnen de dertig dagen nadat haar [...] het advies van de tuchtraad werd toegestuurd ». De tuchtoverheid kan aldus volgens hem op dezelfde dag als die waarop zij het advies van de tuchtraad ontvangt reeds een eindbeslissing nemen, waardoor er voor het personeelslid geen enkele mogelijkheid bestaat om alsnog op eigen initiatief een verweerschrift in te dienen. Bovendien moet volgens hem er mee rekening worden gehouden dat het mogelijk is dat het personeelslid niet onmiddellijk kennis neemt van het advies van de tuchtraad, bijvoorbeeld omdat hij niet thuis is op het ogenblik dat de postbode de aangetekende zending aanbiedt. Hij doet ook gelden dat het personeelslid onmogelijk kan voorspellen of de tuchtoverheid het advies van de tuchtraad zal volgen of niet. Ten slotte meent hij dat het indienen van een verweerschrift « op eigen initiatief » geen enkele zekerheid biedt dat de tuchtoverheid de in dat verweerschrift vervatte argumenten in overweging neemt, vermits de wet niet voorziet in de mogelijkheid om zulk een verweerschrift in te dienen.

A.11. De politiezone X sluit zich aan bij de standpunten ingenomen door de Ministerraad.

- B -

B.1. De wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna : de wet van 13 mei 1999) maakt een onderscheid tussen de gewone tuchtoverheden en de hogere tuchtoverheden. De gewone tuchtoverheden leggen de lichte tuchtstraffen op. De hogere tuchtoverheden kunnen zowel de lichte als de zware tuchtstraffen opleggen (artikel 17).

De in het geding zijnde bepaling heeft betrekking op de procedure voor de hogere tuchtoverheden. Die procedure houdt onder meer in dat, wanneer de hogere tuchtoverheid voorstelt om één van de zware tuchtstraffen uit te spreken, zij het betrokken personeelslid daarvan op de hoogte dient te brengen, waarna dat personeelslid een verzoek tot heroverweging kan instellen bij de tuchtraad (artikelen 38*sexies* en 51*bis*). Wanneer zulk een verzoek wordt ingesteld, verstrekt de tuchtraad een met redenen omkleed advies, waarbij die raad onder meer de mogelijkheid heeft om een andere tuchtstraf voor te stellen dan die welke oorspronkelijk door de hogere tuchtoverheid werd voorgesteld (artikel 52). Het advies van de tuchtraad wordt binnen dertig dagen na het sluiten van de debatten ter kennis gebracht van het betrokken personeelslid en van de hogere tuchtoverheid (artikel 53). Daarna staat het aan de hogere tuchtoverheid een uitspraak te doen, die bij afgifte tegen ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekende brief aan het betrokken personeelslid dient te worden medegedeeld binnen dertig dagen nadat haar het advies van de tuchtraad werd toegestuurd, of nadat zij, overeenkomstig artikel 54 van dezelfde wet, het laatste schriftelijk verweer heeft ontvangen (artikel 55).

B.2. Artikel 54 van de wet van 13 mei 1999, zoals gewijzigd bij artikel 32 van de wet van 31 mei 2001, bepaalt :

« Wanneer de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van het advies, dan moet zij de redenen hiertoe aangeven en ze, samen met de voorgenomen straf, ter kennis brengen van de betrokkene. Deze kan een schriftelijk verweer indienen binnen de tien dagen na de kennisgeving, op straffe van verval ».

B.3. Het Hof wordt gevraagd of die bepaling bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij de personeelsleden ten aanzien van wie de tuchtraad een zwaardere straf voorstelt dan het oorspronkelijke strafvoorstel van de tuchtoverheid, waarbij de tuchtoverheid zich vervolgens aansluit, anders behandelt dan de personeelsleden die het voorwerp zijn van een beslissing van de tuchtoverheid om af te wijken van het strafvoorstel van de tuchtraad.

B.4. Rekening houdend met de motivering van de verwijzingsbeslissing en met de feiten die ten grondslag liggen aan die beslissing, heeft het verschil in behandeling dat aan het Hof wordt voorgelegd betrekking op het feit dat de in het geding zijnde bepaling voor de tweede

categorie van personeelsleden voorziet in de mogelijkheid om een schriftelijk verweer te voeren tegen het voornemen van de hogere tuchtoverheid om een zwaardere tuchtstraf uit te spreken dan die welke werd geadviseerd door de tuchtraad, terwijl niet is voorzien in zulk een verweermogelijkheid wanneer de tuchtraad een zwaardere tuchtstraf adviseert dan die welke oorspronkelijk door de hogere tuchtoverheid werd voorgesteld en de hogere tuchtoverheid zich vervolgens bij dat advies aansluit.

Het Hof beperkt zijn onderzoek tot dat verschil in behandeling.

B.5. In tegenstelling tot wat de Ministerraad beweert, zijn de in de prejudiciële vraag vermelde categorieën van personeelsleden voldoende vergelijkbaar ten aanzien van de in het geding zijnde regeling. Beide categorieën worden immers geconfronteerd met een voorstel van tuchtstraf die zwaarder is dan die welke oorspronkelijk werd voorgesteld. De omstandigheid dat dat voorstel uitgaat van verschillende instanties die op verschillende ogenblikken optreden in de tuchtprocedure - de tuchtraad dan wel de hogere tuchtoverheid - is niet van dien aard dat tot de onvergelijkbaarheid van de bedoelde categorieën kan worden besloten.

B.6. In principe houdt het recht van verdediging in dat niets wat medebepalend kan zijn voor de beslissing van de bevoegde overheid aan het op tegenspraak gevoerde debat onttrokken mag blijven.

B.7. Sinds de wijziging van de in het geding zijnde bepaling bij de wet van 31 mei 2001, is de hogere tuchtoverheid op geen enkele wijze gebonden door het advies van de tuchtraad, noch wat de uiteenzetting van de feiten en de toerekening ervan aan het betrokken personeelslid betreft, noch wat de kwalificatie van die feiten als tuchtvergriep betreft, noch wat de voorgestelde tuchtstraf betreft.

Wanneer de hogere tuchtoverheid beoogt af te wijken van het advies, moet zij wel de redenen hiertoe aangeven en ze, samen met de voorgenomen straf, ter kennis brengen van het betrokken personeelslid.

B.8.1. Door te voorzien in het mogelijke optreden van een door een magistraat voorgezeten onafhankelijk adviesorgaan, meer bepaald de tuchtraad, heeft de wetgever het

personeelslid dat een zware tuchtsanctie riskeert bijkomende waarborgen willen bieden (*Parl. St.*, Kamer, 1998-1999, nr. 1965/1, p. 3). Met het optreden van dat onafhankelijk orgaan werd een beter evenwicht beoogd tussen, enerzijds, de vraag naar een onpartijdige en onafhankelijke instantie en, anderzijds, het gegeven dat in ambtenarenzaken diegenen die verantwoordelijk zijn voor de goede werking van de dienst zich in de juiste positie bevinden om te oordelen over tekortkomingen ten aanzien van de eer of de waardigheid van het ambt.

B.8.2. Ofschoon het advies van de tuchtraad in het algemeen kan worden beschouwd als een bijkomende waarborg voor het betrokken personeelslid, kan het voor dat personeelslid echter ook een nadelige invloed hebben, meer bepaald wanneer erin een zwaardere tuchtsanctie wordt aanbevolen dan oorspronkelijk door de hogere tuchtverheid was voorgesteld en in zoverre dat advies vervolgens door de hogere tuchtverheid wordt gevolgd.

B.9. Zoals in herinnering is gebracht in B.1, bepaalt artikel 53 van de wet van 13 mei 1999 dat het met redenen omklede advies van de tuchtraad binnen dertig dagen na het sluiten van de debatten ter kennis dient te worden gebracht, niet alleen van de hogere tuchtverheid, maar ook van het betrokken personeelslid. Ofschoon het personeelslid ervan op de hoogte moet worden gebracht, voorziet de wet van 13 mei 1999 niet in een mogelijkheid voor het personeelslid om het advies en de erin opgenomen motieven te betwisten.

B.10. Krachtens de in het geding zijnde bepaling kan het betrokken personeelslid wel een schriftelijk verweer indienen wanneer de hogere tuchtverheid beoogt af te wijken van het advies van de tuchtraad. In die mogelijkheid is niet voorzien wanneer de hogere tuchtverheid het advies van de tuchtraad volgt.

B.11. Vermits het ten aanzien van de rechtspositie van het betrokken personeelslid geen verschil uitmaakt of een verzwaring van de oorspronkelijk voorgestelde tuchtstraf het gevolg is van het advies van de tuchtraad dat de hogere tuchtverheid voornemens is te volgen, dan wel van het voornemen van de hogere tuchtverheid om af te wijken van het advies van de tuchtraad, is het niet redelijk verantwoord dat de betrokkene in het ene geval de mogelijkheid wordt geboden om zich schriftelijk tegen het voorstel tot verzwaring te verweren en in het andere geval niet.

B.12. In tegenstelling tot wat de Ministerraad beweert, kan de omstandigheid dat het betrokken personeelslid, na ontvangst van het advies van de tuchtraad, op niet-formele wijze een verweerschrift zou kunnen indienen bij de hogere tuchtverheid, het in het geding zijnde verschil in behandeling niet verantwoorden. De bepalingen van de wet van 13 mei 1999 voorzien immers niet in een termijn waarbinnen zulk een verweerschrift zou moeten worden ingediend, en verhinderen de hogere tuchtverheid bijgevolg niet om onmiddellijk na ontvangst van het advies van de tuchtraad een uitspraak te vellen waarmee dat advies wordt gevolgd. Bovendien zou, vermits het voormelde verweerschrift een niet-formeel procedurestuk betreft, twijfel kunnen rijzen over de vraag of de hogere tuchtverheid is gehouden om dat procedurestuk in overweging te nemen en erop te antwoorden.

B.13. In zoverre de personeelsleden ten aanzien van wie de tuchtraad een zwaardere tuchtstraf voorstelt dan het oorspronkelijke strafvoorstel van de hogere tuchtverheid, niet de mogelijkheid hebben om bij die tuchtverheid een schriftelijk verweer in te dienen tegen de voorgestelde strafverzwaring wanneer de hogere tuchtverheid zich aansluit bij dat voorstel, is de in het geding zijnde bepaling niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.14. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 54 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, zoals gewijzigd bij artikel 32 van de wet van 31 mei 2001, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de personeelsleden ten aanzien van wie de tuchtraad een zwaardere tuchtstraf voorstelt dan het oorspronkelijke strafvoorstel van de hogere tuchtoverheid, niet de mogelijkheid hebben om bij die tuchtoverheid een schriftelijk verweer in te dienen tegen de voorgestelde strafverzwaring wanneer die hogere tuchtoverheid zich bij dat voorstel aansluit.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 28 februari 2013.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

M. Bossuyt